

ПИСМО МОГ КУЋНОГ ЉУБИМЦА

29. октобар 2014.

Драга моја фамилијо,

Пишем ово писмо да вам опишем како ми је код моје газдарице, од оног дана кад су нас раздвојили. Јутро је. Мир. Тишина, сама сам у кући. Мој омиљени део дана, када могу да сневам на дну свог стакленог дома. Зраци сунца падали су на моју кожу боје злата, нежно ме будећи. Лењо сам се мешкољила по песку и наставила да снимам. "Злато, стигла сам!" Залупише се врата. Одскочих из кугле и вода се просу на сточић. Пре него се освестих шта ме снађе, моја брбљива власница Катарина улете у собу и поче да прича: "Злато, данас се десило ово... Злато, данас сам чула оно... Само још ово да ти испричам..." Глава ми је пуцала од силних речи. Хтела сам да јој кажем нешто, али су балончићи само клокотали у кугли. "Злато, ти си моја најбоља другарица!" Зграби куглу, загрли је и пољуби ме кроз стакалце... Нешто сам пропустила?! Боље да не таласам... Као награду за моју оданост, Катарина ми у куглу просу скоро пола кутије сочних црвића. Сладила сам се, и сладила, алава сам била, из дана у дан, док моје витко рибље тело није постало дебело и округло, као царски златник!

Једног дана, док сам бројала златнике у мом малом ковчегу с благом на дну стаклене кугле, Катарина повика са врата:

"Злато, довела сам нам друштво!"

Из ранца извади маче. Запањено сам гледала новог госта и питала се шта ће бити са мном. Катарина се љубила и грлила са мачетом белих, помало блатњавих шапица, и браон флекама по крзну. "Маче, па ти си гладно!" рекла је моја газдарица брижно, у једном тренутку. „Ммм... шта мачке једу? Млеко! Упс, немамо га више... Рибу! Па, Злато, можеш и ти бити на менију..." Ухвати ме за пераје, нудећи ме мачету. Срце ми је сишло у пераје док је маче махало шапама око моје главе. Срећом, газдарица се грубо шалила те ме је вратила у моју безбедну куглу, несташно се смејући.

"Ха ха ха... Злато, па само сам се шалила! Не би тебе твоја Каћа..."

Много сам се наљутила тада на њу и нисам хтела да је погледам више тог дана. Сакрила сам се међу моје каменчиће и биљке, и туговала. Сутрадан Каћа ме оставила саму са мачетом.

"Злато, сад имаш другара да не будеш сама док мене нема..."

Чим је Каћа из собе изашла, маче је умочило своје шапе у моју куглу, покушавајући да ме дохвати. Несташно маче одгурну куглу са стола, а ја се убрзо нађох на мокром тепиху. Дрхтала сам и уплашено мислила како ми сад нема спаса...

На моју велику срећу, Каћина мама је наишла у правом тренутку, ставила ме у чашу с водом, мој привремени дом, маче истерала из куће и почистила делиће стакла са тепиха. Већ сутрадан сам становала у новој стакленој кући!

"Ах, Злато, поново смо саме, а било нам је тако забавно у троје!"

Док је Катарина несмотрено туговала наглас, ходајући по соби, ја сам безбрижно пливала у свом новом дому. Од тог дана више се нисам сретала са другим Каћиним љубимцима...

Ето, драга фамилијо, као што видите, добро ми је и забавно, а са мојом
гздачицом никад није досадно, и увек морам бити спремна на њена изненађења...
С тугом и љубављу,
поздравља вас
ваша најнесташнија рибица Злата ♥